

รายงานธนาคารโลกอัปเดตเศรษฐกิจ ของภูมิภาคเอเชียตะวันออกและแปซิฟิก เมษายน 2565
ร่างและประมาณการ: 1 เมษายน 2565

ฝ่ามรสุม

บทสรุปผู้บริหาร

ขณะที่ภูมิภาคเอเชียตะวันออกและแปซิฟิกกำลังเผชิญกับมรสุมเศรษฐกิจจากโควิด-19 ที่เกิดขึ้นระลอกแล้วระลอกเล่า ก็มีกลุ่มเมฆอีกสามก้อนที่กำลังก่อตัวขึ้นเหนือเส้นขอบฟ้าทางเศรษฐกิจ ซึ่งจะทำให้การเติบโตทางเศรษฐกิจลดลงและความยากจนเพิ่มขึ้น

- ผลกระทบจากสงครามในยูเครน ล่าสุดส่งผลกระทบต่ออุปทานของสินค้าโภคภัณฑ์ เพิ่มความตึงเครียดทางการเงิน และทำให้การเติบโตทางเศรษฐกิจของโลกลดลง
- นอกจากสงครามแล้ว ยังมีอีกสองสถานการณ์ที่ซ้ำเติมผลกระทบจากการแพร่ระบาดของโควิด-19
- อัตราเงินเฟ้อของสหรัฐอเมริกาที่สูงขึ้นจากการใช้มาตรการกระตุ้นเศรษฐกิจ และการหยุดชะงักของอุปทานอย่างต่อเนื่องนั้น อาจกระตุ้นให้เกิดการใช้นโยบายการเงินแบบหดตัวเร็วกว่าที่คาดการณ์ไว้ ถึงแม้ว่าจะเหมาะสมกับสถานการณ์ในสหรัฐอเมริกา แต่นับว่าเร็วเกินไปสำหรับหลายประเทศในภูมิภาคเอเชียตะวันออกและแปซิฟิกที่การฟื้นตัวทางเศรษฐกิจยังไม่สมบูรณ์
- การชะลอตัวเชิงโครงสร้างของจีน การลดปริมาณการก่อหนี้ในภาคอสังหาริมทรัพย์และการระบอบระลอกใหม่ของโควิด-19 ท่ามกลางนโยบายปลอดโควิด อาจส่งผลกระทบต่อส่งออกในภูมิภาค

ในการรับมือกับความเสี่ยงข้างต้น มีโอกาส 3 ประการ

- การเปลี่ยนแปลงสมรภูมิการค้าเป็นการเปิดช่องทางการส่งออกใหม่: ด้านการผลิต เป็นการเปิดโอกาสให้ประเทศในภูมิภาคเอเชียตะวันออกและแปซิฟิกบางประเทศ เนื่องจากการผลิตบางส่วนย้ายฐานออกจากจีน ด้านบริการ เช่น การจัดส่งแบบดิจิทัล ทำให้เกิดการแลกเปลี่ยนงานกันได้อย่างหลากหลายมากขึ้น
- การแพร่กระจายของเทคโนโลยีดิจิทัลสามารถเพิ่มผลผลิตได้ ไม่เพียงแต่เฉพาะประเทศและบริษัทที่มีความล้ำสมัยเท่านั้น แต่ยังรวมถึงประเทศและบริษัททั้งหลายที่อาจจะยังด้อยประสิทธิภาพอยู่อีกด้วย
- การเพิ่มขึ้นของเทคโนโลยีที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม อาจช่วยให้ประเทศในภูมิภาคเอเชียตะวันออกและแปซิฟิกสามารถลดการปล่อยคาร์บอนและรับมือกับความไม่มั่นคงด้านพลังงานรูปแบบใหม่ โดยไม่จำเป็นต้องลดการบริโภคหรือการเติบโตที่ไม่สามารถยอมรับได้อีกด้วย

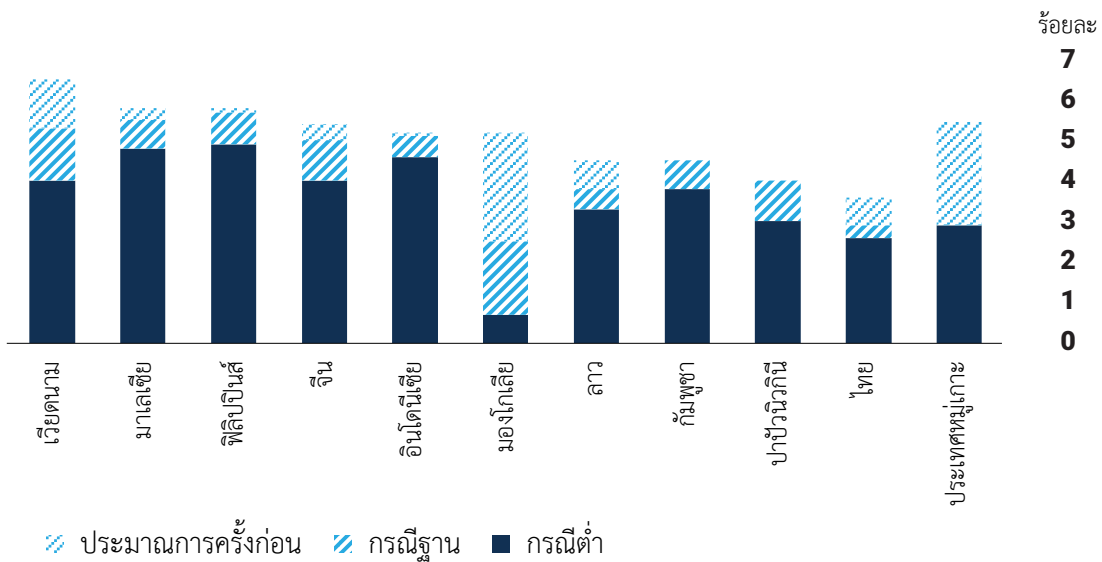
เพื่อเป็นการลดความเสี่ยงและคว้าโอกาสข้างต้นมา ประเทศต่างๆ จะต้องดำเนินการใน 4 ขั้นตอน ดังนี้:

- ยกระดับประสิทธิภาพของนโยบายการคลังเพื่อการฟื้นตัวและเติบโตทางเศรษฐกิจ การให้ความช่วยเหลือครัวเรือนและธุรกิจอย่างมีประสิทธิภาพและตรงเป้าหมายยิ่งขึ้น จะสามารถจำกัดความรุนแรงจากผลกระทบทางเศรษฐกิจที่ส่งสมุมมา และสร้างพื้นที่ทางการคลังสำหรับการลงทุนในโครงสร้างพื้นฐานทางการค้า พลังงาน และการแพร่กระจายของเทคโนโลยี ทั้งนี้ การให้ความช่วยเหลือทางการคลังที่ดำเนินการโดยรัฐบาลท้องถิ่นและรัฐวิสาหกิจจะต้องไม่ไปบ่อนทำลายศักยภาพทางการเงินของหน่วยงานเหล่านั้น การปฏิบัติตามกฎทางการคลังและการปฏิรูปด้านรายรับและรายจ่ายในอนาคตจะช่วยปรับสมดุลความต้องการใช้จ่ายภายใต้ข้อจำกัดด้านงบประมาณที่เข้มงวดขึ้นท่ามกลางหนี้สินที่เพิ่มขึ้น
- เสริมสร้างนโยบายดูแลและป้องกันความเสี่ยงระดับมหภาคให้เข้มแข็งเพื่อลดความเสี่ยงจากภาวะหดตัวทางการเงินของโลก โดยนโยบายการเงินต้องพร้อมรับมือกับแรงกดดันเงินเฟ้อรูปแบบใหม่ แม้ว่าในปัจจุบันยังสามารถสนับสนุนการฟื้นตัวต่อไปได้ เนื่องจากมีอัตราดอกเบี้ยที่แท้จริงค่อนข้างสูงและอัตราเงินเฟ้อพื้นฐานค่อนข้างต่ำ อย่างไรก็ตาม จำเป็นต้องมีการวินิจฉัยเพื่อทดสอบความสามารถในการรับมือกับวิกฤตและความท้าทายในรูปแบบต่างๆ เพื่อระบุช่องโหว่ที่อาจแฝงอยู่เบื้องหลังการใช้นโยบายผ่อนปรนระเบียบทางการเงินและการค้าประกันแฝงโดยรัฐ โดยมีมาตรการต่างๆ ที่สามารถนำมาใช้ในกรณีจำเป็น เช่น การเพิ่มทุนให้แก่ธนาคาร การป้องกันความเสี่ยงและขยายอายุหนี้ และการเสริมสภาพคล่องส่วนเพิ่ม
- ปฏิรูปนโยบายที่เกี่ยวข้องกับการค้าในสินค้าและบริการ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ภาคบริการที่ยังคงได้รับการคุ้มครองในประเทศ ภูมิภาคเอเชียตะวันออกและแปซิฟิก เพื่อใช้ประโยชน์จากการเปลี่ยนแปลงสมรภูมิการค้าโลก นอกจากนี้ การอำนวยความสะดวกในการเคลื่อนย้ายแรงงานภายในประเทศตลอดจนการเข้าประกอบกิจการและการเลิกกิจการของบริษัท จะช่วยให้การจัดสรรทรัพยากรสามารถตอบสนองต่อการเปลี่ยนแปลงของโลกได้ ทั้งนี้ การยกเว้นข้อจำกัดด้านการส่งออกของประเทศในภาวะที่ต้องเผชิญกับระดับราคาในตลาดโลกที่เพิ่มสูงขึ้น จะสามารถช่วยลดความเสี่ยงผลลัพธ์ระดับโลกที่เลวร้ายกว่าได้ การมีส่วนร่วมในข้อตกลงการค้าอย่างลึกซึ้งสามารถกระตุ้นการปฏิรูปในประเทศและช่วยให้เข้าถึงตลาดต่างประเทศได้อย่างปลอดภัย
- ปฏิรูปนโยบายและการส่งเสริมการแพร่กระจายของเทคโนโลยี การแข่งขันทั้งภายในประเทศและระหว่างประเทศที่เพิ่มสูงขึ้นสามารถสร้างแรงจูงใจในการนำเทคโนโลยีที่เพิ่มประสิทธิภาพการผลิตมาใช้ การยกระดับทักษะด้านการจัดการและเทคนิค และการปรับปรุงการเข้าถึงแหล่งเงินตลอดจนโครงสร้างพื้นฐานดิจิทัล จะช่วยเพิ่มขีดความสามารถในการนำเทคโนโลยีมาใช้ในการขจัดความบิดเบือนภายในประเทศ เช่น การอุดหนุนราคาเชื้อเพลิงฟอสซิล และข้อกำหนดเกี่ยวกับการใช้วัตถุดิบภายในประเทศ อาจช่วยสนับสนุนให้มีการนำเทคโนโลยีที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อมมาใช้

ภาพรวม

เมื่อช่วงต้นปีพ.ศ. 2565 ประเทศในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงและแปซิฟิกกำลังจะอยู่บนเส้นทางของการฟื้นตัวอย่างยั่งยืน โดยเริ่มจะไพล่พ้นจากคลื่นผลกระทบของโควิด-19 สายพันธุ์เดลต้า และได้รับผลกระทบจากการแพร่ระบาดของสายพันธุ์โอมิครอนค่อนข้างน้อย สภาวะการณ์การค้าและการเงินต่างประเทศยังคงเอื้ออำนวย และรัฐบาลของประเทศต่างๆ กำลังพิจารณาถึงการเริ่มนำมาตรการรัดเข็มขัดทางการคลังมาใช้ ตั้งแต่นั้นมาอัตราเงินเฟ้อของสหรัฐอเมริกาพุ่งสูงขึ้นอย่างรวดเร็ว กระตุ้นให้มีการใช้นโยบายการเงินแบบหดตัวเร็วกว่าที่คาดการณ์ ขณะที่พบว่ามีกรณีติดเชื้อโควิด-19 พุ่งสูงขึ้นในประเทศจีนและมีการควบคุมบริษัทอสังหาริมทรัพย์ที่มีการดำเนินกิจการเกินตัว อีกทั้ง รัสเซียก็บุกยูเครน แม้ว่าประเทศขนาดใหญ่บางประเทศอาจมีความพร้อมในการรับมือกับผลกระทบได้ดีกว่า แต่ผลกระทบจากเหตุการณ์เหล่านี้จะทำให้แนวโน้มการเติบโตส่วนใหญ่ในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงและแปซิฟิกลดลง คาดว่าการเติบโตในปี พ.ศ. 2565 ของภูมิภาคนี้ จะลดลงจากในรายงานฉบับที่แล้ว ที่ร้อยละ 5.4 เป็นร้อยละ 5 สำหรับกรณีต่ำ หากสถานการณ์โลกแย่ลงและการดำเนินนโยบายเพื่อรับมือน้อยลง คาดว่าการเติบโตจะลดลงเหลือเพียงร้อยละ 4 (ภาพ O.1) อย่างไรก็ตาม ความวุ่นวายเหล่านี้ก็ไม่อาจบดบังหนทางใหม่สำหรับการเติบโตผ่านการค้าและนวัตกรรม ซึ่งการปฏิรูประบบนโยบายอย่างเด็ดเดี่ยวทั้งทางด้านการคลัง การดูแลและป้องกันความเสี่ยง นโยบายที่เกี่ยวข้องกับการค้า และการส่งเสริมนวัตกรรม จะสามารถช่วยให้ประเทศในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงและแปซิฟิกสามารถหลีกเลี่ยงความเสี่ยงทั้งหลายและคว้าโอกาสที่มีอยู่ได้

แผนภาพ O.1 ประมาณการการเติบโตทางเศรษฐกิจ ปีพ.ศ. 2565

ที่มา: ประมาณการของเจ้าหน้าที่ธนาคารโลก
หมายเหตุ: ร้อยละของการเติบโตของ GDP ที่ราคาตลาด

สถานการณ์

หลังจากการแพร่ระบาดของโควิด-19 สายพันธุ์เดลต้าลดลงในไตรมาสที่ 3 ของปีพ.ศ. 2564 เศรษฐกิจในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงและแปซิฟิกส่วนใหญ่กลับมาฟื้นตัวต่อในไตรมาสที่ 4 ของปีพ.ศ. 2564 ต่อเนื่องไปถึงไตรมาสที่ 1 ของปีพ.ศ. 2565 แม้ว่าจะมีการระบาดของโควิด-19 สายพันธุ์โอมิครอน ประเทศในภูมิภาคนี้สามารถเติบโตโดยเฉลี่ยที่ร้อยละ 7.2 และคาดว่าจะเติบโตที่ร้อยละ 5 ในปีพ.ศ. 2565 (ภาพ O.1) อย่างไรก็ตาม การฟื้นตัวมีความไม่เท่าเทียมกันในหลายประเทศและภาคส่วน โดยจีน อินโดนีเซีย และเวียดนามกลับมามีผลผลิตเกินระดับก่อนเกิดการแพร่ระบาดของโควิด-19 ในขณะที่กัมพูชา มาเลเซีย มองโกเลีย ฟิลิปปินส์ และไทย คาดว่าจะสามารถทำได้ในปีพ.ศ. 2565 แต่ผลผลิตในกลุ่มประเทศหมู่เกาะแปซิฟิกได้รับผลกระทบรุนแรงที่สุด หลายประเทศคาดว่าไม่น่าจะสามารถกลับมาอยู่ที่ระดับก่อนเกิดการแพร่ระบาดได้แม้กระทั่งภายในปีพ.ศ. 2566 ก็ตาม

และในขณะที่ภาคเกษตร การเงิน สาธารณสุข และเทคโนโลยีการสื่อสารมีความยืดหยุ่น สามารถปรับตัวได้ดี แต่ผลผลิตในภาคการขนส่ง ที่พัก และการจัดเลี้ยงยังคงอยู่ต่ำกว่าระดับก่อนเกิดการแพร่ระบาดของโควิด-19 สำหรับปีพ.ศ. 2564 นอกจากประเทศจีนแล้ว ความยากจนในประเทศอื่นๆ ไม่ลดลง อย่างไรก็ตาม ในปีพ.ศ. 2565 คาดว่าจะมีประชากรราว 30 ล้านคน จะหลุดพ้นจากความยากจน เทียบกับเส้นความยากจนของประเทศรายได้ปานกลางในระดับสูงที่ 5.50 เหรียญดอลลาร์สหรัฐต่อวัน (ความเท่าเทียมกันของอำนาจซื้อ พ.ศ. 2554)

เหตุใด?

ผลการดำเนินงานทางเศรษฐกิจของประเทศต่างๆ ถูกกำหนดโดยประสิทธิภาพในการยับยั้งการแพร่ระบาดของโควิด-19 ผลกระทบที่เกิดจากการเปลี่ยนแปลงเงื่อนไขต่างๆ จากประเทศอื่นทั่วโลก และการให้ความช่วยเหลือจากรัฐบาล นอกจากนี้ ภัยธรรมชาติ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการปะทุของภูเขาไฟในประเทศตองกา และปัจจัยเฉพาะอื่นๆ เช่น ความไม่สงบในหมู่เกาะโซโลมอน ก็มีบทบาทด้วยเช่นกัน

ผลกระทบจากโควิดและกลยุทธ์ในการยับยั้ง

ภูมิคุ้มกันที่เพิ่มขึ้นจากการฉีดวัคซีนและการติดเชื้อโควิด-19 สายพันธุ์เดลต้า ทำให้ประเทศส่วนใหญ่ในภูมิภาคนี้มีความเสี่ยงที่จะเกิดการติดเชื้อโควิด-19 สายพันธุ์โอมิครอนน้อยลง ดังนั้น จึงมีข้อจำกัดในการเดินทางและกิจกรรมทางเศรษฐกิจน้อยลงตามไปด้วย อย่างไรก็ตาม บางประเทศ เช่น ประเทศในมหาสมุทรแปซิฟิก ยังไม่ได้สัมผัสกับการระบาดของสายพันธุ์โอมิครอนอย่างเต็มรูปแบบ ขณะที่จีนเพิ่งพบว่ามียอดผู้ติดเชื้อเพิ่มสูงขึ้น ส่งผลให้เกิดการล็อกดาวน์อย่างเข้มงวดขึ้นเมื่อไม่นานมานี้ ทั้งนี้ สายพันธุ์เดลต้าที่ระบาดในปีพ.ศ. 2564 ได้สร้างความสูญเสียอย่างมากแก่ประชากรในภูมิภาคนี้เมื่อเทียบกับการระบาดของโควิด-19 ระลอกแรกในช่วงต้นปีพ.ศ. 2563 แต่การหดตัวทางเศรษฐกิจที่เกิดจากสายพันธุ์เดลตานั้นกลับน้อยกว่าการระบาดระลอกแรก อย่างไรก็ตาม สำหรับทุกประเทศ ไวรัสโควิด-19 และมาตรการที่เกี่ยวข้องยังคงส่งผลกระทบต่อการบริโภคภายในประเทศ การลงทุนของภาคเอกชน และการท่องเที่ยวระหว่างประเทศ

การค้า

เนื่องจากอุปสงค์ในภูมิภาคอื่นๆ ของโลกยังคงเพิ่มขึ้นแม้ต้องเผชิญกับผู้ติดเชื้อโควิด-19 สายพันธุ์โอมิครอนที่เพิ่มสูงขึ้น ประกอบกับข้อจำกัดด้านโลจิสติกส์ที่เริ่มคลี่คลาย การค้าจึงเติบโตขึ้นอย่างต่อเนื่อง ความหวังวิตกที่ว่า อุปสงค์สำหรับผู้บริโภคสินค้าอิเล็กทรอนิกส์ทั่วโลกซึ่งเป็นสินค้าส่งออกที่สำคัญของประเทศต่างๆ เช่น จีน มาเลเซีย และเวียดนามจะอิมิตัวนั้นยังไม่เกิดขึ้นจริง อย่างไรก็ตาม จากข้อมูลในปีพ.ศ. 2565 ชี้ให้เห็นถึงการชะลอตัวในการเติบโตของการค้าโลก และขณะที่การค้าบริการดิจิทัลซึ่งมีความสำคัญต่อจีนและฟิลิปปินส์สามารถปรับตัวและดำเนินต่อไปได้ แต่สำหรับการท่องเที่ยวซึ่งมีความสำคัญต่อกลุ่มประเทศหมู่เกาะแปซิฟิกหลายแห่ง กัมพูชา ฟิลิปปินส์ และไทยนั้น กลับฟื้นตัวได้ช้ากว่ามาก

การสนับสนุนทางเศรษฐกิจมหภาค

เมื่อประมาณในระหว่างช่วงเวลามีข้อจำกัดเริ่มหดตัวผนวกกับความจำเป็นที่ดูเหมือนจะเริ่มลดลง ส่งผลให้การสนับสนุนทางการคลังลดลงจากเฉลี่ยที่ร้อยละ 6 ในปีพ.ศ. 2563 เป็นร้อยละ 5 ในปีพ.ศ. 2564 และคาดว่าในปีพ.ศ. 2565 จะลดลงเหลือเฉลี่ยร้อยละ 1.5 ของ GDP แม้ว่าจีนจะดำเนินนโยบายการคลังแบบขยายตัวอย่างมีนัยสำคัญเพื่อรองรับการเติบโตก็ตาม ในปีพ.ศ. 2564 อัตราเงินเฟ้อราคาผู้บริโภคโดยเฉลี่ยยังคงอยู่ในช่วงเป้าหมายของธนาคารกลางในกลุ่มเศรษฐกิจหลักทั้งหมด ทำให้ธนาคารกลางสามารถคงจุดยืนนโยบายการเงินแบบผ่อนคลายเป็นปกติได้ตลอดทั้งปี

ความเสี่ยงใหม่ต่อการเติบโต: สถานการณ์ระหว่างประเทศ 3 ประการ

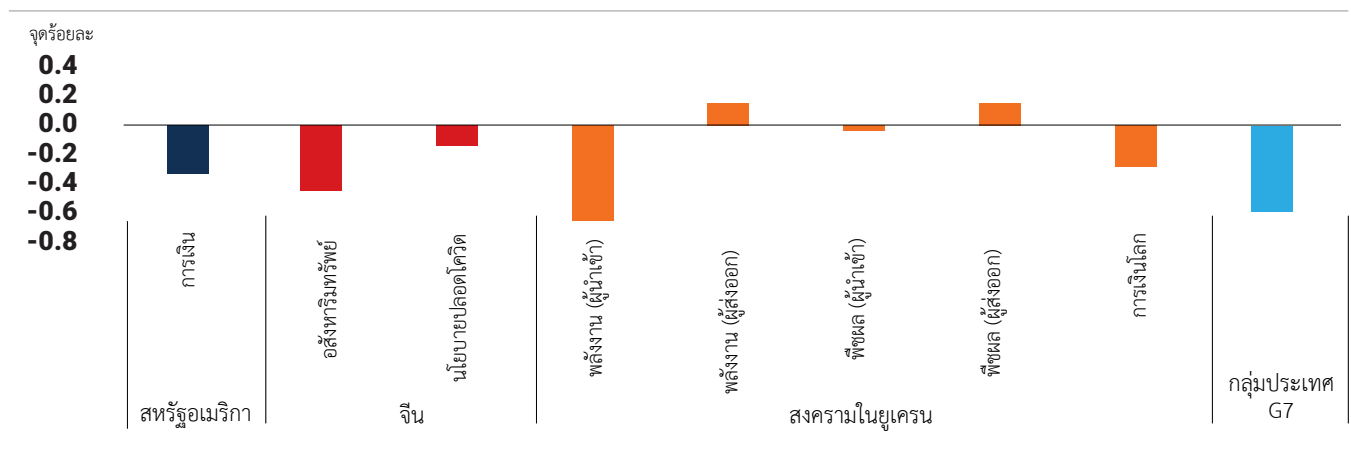
การดำเนินนโยบายการเงินแบบหดตัวโดยเฉพาะอย่างยิ่งในสหรัฐอเมริกา การเปลี่ยนแปลงในการเติบโตและองค์ประกอบของกิจกรรมทางเศรษฐกิจโดยเฉพาะอย่างยิ่งในประเทศจีน และสงครามในยูเครน กำลังกลายเป็นปัจจัยที่กำหนดสภาพแวดล้อมภายนอกสำหรับประเทศในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้และแปซิฟิก

การฟื้นตัวอย่างรวดเร็วจากมาตรการกระตุ้นเศรษฐกิจในสหรัฐอเมริกาส่งผลให้อัตราเงินเฟ้อสูงขึ้น ทำให้เกิดการใช้นโยบายการเงินแบบหดตัวเร็วกว่าที่คาดการณ์ไว้ อาจทำให้ประเทศอื่นๆ ฟื้นตัวได้ยากยิ่งขึ้น ทั้งนี้ สถานการณ์ทางการเงินในสหรัฐอเมริกามีความสำคัญเป็นพิเศษกับประเทศกำลังพัฒนาในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้และแปซิฟิก โดยเฉพาะอย่างยิ่ง มาเลเซียที่พึ่งพากระแสเงินทุนในระยะสั้นมากกว่า ความเสี่ยงจากการไหลออกของกระแสเงินทุนอาจสร้างแรงกดดันต่อค่าเงินของประเทศเหล่านี้ ส่งผลให้ภาคการเงินหดตัวก่อนเวลาอันควร ผลกระทบจากนโยบายการเงินในสหรัฐอเมริกา คาดว่าจะทำให้อัตราดอกเบี้ยเพิ่มขึ้นอย่างน้อย 25 จุดพื้นฐาน และมีแนวโน้มที่จะส่งผลกระทบต่ออัตราการเติบโตทางเศรษฐกิจของภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้และแปซิฟิกมากถึง -0.4 จุดร้อยละ ในมาเลเซีย และมากถึง -0.7 จุดร้อยละ ในประเทศไทย (ภาพ 0.2)

คาดการณ์ว่าการเติบโตจะชะลอตัวทั้งใน ประเทศจีนอันเนื่องมาจากการชะลอตัวเชิงโครงสร้างและการเปลี่ยนแปลงกฎระเบียบ และในสหรัฐอเมริกาซึ่งเกิดจากการชะลอตัวตามวัฏจักรของเศรษฐกิจ ดังนั้น จึงคาดว่าทั้งสองประเทศจะมีส่วนในการสนับสนุนการเติบโตของโลกในปี.ศ. 2565 และ 2566 ได้น้อยกว่าในปี.ศ. 2564 ซึ่งเป็นปีที่ผลผลิตมีการฟื้นตัวจากผลกระทบของโควิด-19 อย่างไรก็ตาม ขนาดของการสนับสนุนการเติบโตทางเศรษฐกิจจากจีนและสหรัฐอเมริกานั้น คาดว่าจะสามารถเทียบได้กับช่วงก่อนเกิดการแพร่ระบาดของโควิด-19 ทั้งนี้ หากการเติบโตของสหรัฐอเมริกาชะลอตัวลงร้อยละหนึ่ง คาดว่าจะส่งผลกระทบต่อภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้และแปซิฟิกมากกว่าเล็กน้อย (ร้อยละ 0.4) เมื่อเทียบกับผลกระทบจากการชะลอตัวในการเติบโตของจีน (ร้อยละ 0.3)

วิกฤตการณ์เฉพาะในกิจกรรมทางเศรษฐกิจของประเทศจีน มีแนวโน้มที่จะส่งผลกระทบต่อประเทศในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้และแปซิฟิก ที่มีการพึ่งพิงการค้ากับตลาดจีนมากขึ้น ภาคการก่อสร้างถูกจำกัดโดยความพยายามในการลดการกักกัน ภาคอุตสาหกรรมโดยความพยายามที่จะลดการปล่อยมลพิษ และภาคบริการโดยความพยายามที่จะควบคุมการแพร่ระบาดของโควิด-19 และการผูกขาดของผู้ให้บริการ ซึ่งล้วนแล้วแต่เป็นภาคปลายทางที่สำคัญสำหรับมูลค่าเพิ่มของภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้และแปซิฟิก การหดตัวของภาคก่อสร้างมีแนวโน้มที่จะสอดคล้องกับประมาณการการลงทุนในที่อยู่อาศัยที่ลดลงร้อยละ 10 จากปี.ศ. 2563 ถึง 2565 อาจส่งผลให้การเติบโตของภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้และแปซิฟิกลดลง 0.3 จุดร้อยละในปี.ศ. 2565 นอกจากนี้ นโยบายปลอดโควิด (zero-COVID) ของจีน ส่งผลกระทบต่อเทียบเท่ากับผลกระทบจากการแพร่ระบาดของโควิด-19 สายพันธุ์เดลต้าต่อการบริโภคในจีน โดยเพียงแค่นั้นหนึ่งไตรมาสของปี.ศ. 2565 สามารถลดอัตราการเติบโตของภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้และแปซิฟิกได้ถึง 0.14 จุดร้อยละ

แผนภาพ 0.2 ประมาณการผลกระทบของสถานการณ์ระหว่างประเทศต่อการเติบโตของประเทศในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้และแปซิฟิก

ที่มา: ประมาณการของเจ้าหน้าที่ธนาคารโลก
 หมายเหตุ: แผนภูมินี้แสดงผลกระทบอย่างคร่าวๆ เกี่ยวกับกรณีทางเลือกตามสมมติฐาน สมมติฐานเฉพาะที่อยู่เบื้องหลังการประมาณการผลกระทบแต่ละกรณีจะนำเสนออยู่ในเนื้อหา กรณีผลกระทบจากด้านการเงินของสหรัฐฯ ประมาณการโดยใช้วิธี structural VAR กรณีผลกระทบจากอสังหาริมทรัพย์ในจีน นโยบายปลอดโควิด และกรณีผลกระทบทางการเงินโลกจากสงครามในยูเครน ใช้ Oxford Economics Model กรณีผลกระทบต่อพลังงานและพืชผลภายหลังสงครามในยูเครน ใช้แบบจำลองสมดุลทั่วไปของ GTAP และกรณีผลกระทบของ G7 ใช้วิธี structural VAR

ผลกระทบจากสงครามในยูเครนและมาตรการคว่ำบาตรที่เกี่ยวข้องส่งผลกระทบต่อภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงและแปซิฟิกอย่างเป็นทางการเป็นรูปธรรมมากที่สุดผ่านการหยุดชะงักของอุปทานสินค้าโภคภัณฑ์ ตลอดจนความเครียดทางการเงินที่เพิ่มขึ้นและความเชื่อมั่นของทั้งโลกที่ลดลง แม้ว่าภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงและแปซิฟิกจะพึ่งพาการนำเข้าและส่งออกสินค้า บริการ และเงินทุนโดยตรงกับรัสเซียและยูเครนอย่างจำกัด แต่สงครามและการคว่ำบาตรมีแนวโน้มที่จะทำให้ราคาอาหารและเชื้อเพลิงในตลาดโลกสูงขึ้น ส่งผลกระทบต่อผู้บริโภคและการเติบโตทางเศรษฐกิจ เช่น หากราคาธัญพืชเพิ่มขึ้นโดยเฉลี่ยร้อยละ 10 ต่อปี อาจจะมีจำนวนคนจนในฟิลิปปินส์เพิ่มขึ้น 1 จุดร้อยละหรือ 1.1 ล้านคน วิตจากเส้นความยากจนของชนชั้นกลางระดับล่าง (3.2 เหรียญดอลลาร์สหรัฐฯ ต่อวัน) และหากราคาน้ำมันเพิ่มขึ้นโดยเฉลี่ยร้อยละ 10 ต่อปี รายได้ประชาชาติที่แท้จริงของประเทศผู้นำเข้าสินค้าโภคภัณฑ์อย่างกัมพูชาและไทย อาจลดลงร้อยละ 0.7 นอกจากนี้ ด้วยแรงกดดันเงินเฟ้อทั่วโลกที่สูงอยู่แล้ว ผลกระทบจากสงครามอาจไม่ใช่สิ่งที่เกิดขึ้นเพียงชั่วคราวและจะทำให้ต้องปรับการคาดการณ์อัตราเงินเฟ้อในระยะยาว

วิกฤตทั้งสามประการนี้ มีทั้งด้านที่หักล้างกันและเกื้อหนุนกัน ด้านหนึ่ง วิกฤตทางการเงินจากสงครามในยูเครนอาจทำให้สหรัฐอเมริกาดำเนินนโยบายการเงินแบบหดตัวช้าลงกว่าที่วางแผนไว้ แม้ว่าจะมีแรงกดดันเงินเฟ้อที่สูงขึ้นก็ตาม ในทำนองเดียวกัน ราคาสินค้าโภคภัณฑ์ที่เพิ่มสูงขึ้นอันเนื่องมาจากสงคราม อาจสามารถหักล้างกับการลดลงของราคาเนื่องจากการหดตัวของอสังหาริมทรัพย์ในประเทศจีนถึงแม้ว่าสินค้าโภคภัณฑ์จะได้รับผลกระทบจากที่ต่างจากเดิมก็ตาม ในทางกลับกัน วิกฤตแต่ละประการจะส่งผลกระทบต่อเชิงทางลบต่อการเติบโตทั่วโลก ผ่านการดำเนินกิจกรรมทางเศรษฐกิจทั้งในประเทศที่ได้รับผลกระทบโดยตรงและโดยอ้อมในประเทศอื่นๆ ทั่วโลก นอกจากนี้ หากการเติบโตทางเศรษฐกิจของกลุ่มประเทศ G7 ชะลอตัวลงร้อยละ 0.9 จะทำให้ความต้องการสินค้าส่งออกประเทศในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงและแปซิฟิกลดลง และส่งผลให้การเติบโตเฉลี่ยของประเทศในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงและแปซิฟิกลดลงมาถึงร้อยละ 0.6

ผลกระทบเหล่านี้มีแนวโน้มที่จะทำให้ปัญหาที่จะตามมาหลังวิกฤตการแพร่ระบาดของโควิด-19 บานปลาย โดยกว่าร้อยละ 50 ของธุรกิจภูมิภาคที่กำลังประสบปัญหารายงานว่าจะมีการค้างชำระในปีพ.ศ. 2564 จะเจอกับวิกฤตทั้งด้านอุปสงค์และอุปทานระลอกใหม่ ภาคครัวเรือนจะมีสมาชิกกว่า 8 ล้านรายกลับไปสู่ภาวะยากจนในช่วงการระบาดของ โควิด-19 จะต้องพบกับรายได้ที่แท้จริงที่หดตัวลงไปอีกเมื่อระดับราคาพุ่งสูงขึ้น และความทุกข์ยากทางเศรษฐกิจในระดับจุลภาคจะต้องประชันกับความทุกข์ยากทางเศรษฐกิจระดับมหภาค รัฐบาลที่มีหนี้สินซึ่งเฝ้ามองหนี้สาธารณะต่อ GDP เพิ่มสูงขึ้นมากกว่า 10 จุดร้อยละ ตั้งแต่ปีพ.ศ. 2563 จะประสบปัญหาในการให้การสนับสนุนทางเศรษฐกิจ ภาวะตึงตัวทางการเงินและอัตราเงินเฟ้อที่เพิ่มขึ้น ซึ่งสูงกว่าที่คาดการณ์ไว้เดิมอย่างน้อยหนึ่งจุดร้อยละ อันเนื่องจากผลกระทบจากราคาน้ำมันเพียงอย่างเดียว จะทำให้พื้นที่ว่างสำหรับมาตรการผ่อนคลายทางการเงินหดเล็กลง และธนาคารที่เปิดรับความเสี่ยงสูงเกินไป ซึ่งมีเครดิตต่อ GDP สูงกว่าก่อนเกิดวิกฤตการแพร่ระบาดของ โควิด-19 ประมาณร้อยละ 10 จะต้องรับมือกับความเครียดทางการเงินระลอกใหม่และความเสี่ยงในการปล่อยสินเชื่อที่เพิ่มขึ้น อย่างไรก็ตาม บางประเทศในภูมิภาคนี้อาจมีความสามารถในการปรับตัวมากกว่าประเทศอื่นเมื่อเผชิญกับวิกฤตเหล่านี้ เนื่องจากคุณสมบัติและความรอบคอบที่มีอยู่ก่อนหน้านี้ ประเทศผู้ส่งออกสินค้าโภคภัณฑ์ เช่น อินโดนีเซียและมาเลเซีย อาจรับมือกับระดับราคาในตลาดโลกที่เพิ่มขึ้นได้ดีกว่าประเทศผู้นำเข้าสินค้าโภคภัณฑ์ เช่น ฟิลิปปินส์และไทย ประเทศที่ใช้มาตรการนโยบายการคลังและการเงินอย่างเข้มงวดในช่วงเริ่มต้นของวิกฤตการแพร่ระบาดของ โควิด-19 ก็จะมีพื้นที่เชิงนโยบายในการตอบโต้กับผลกระทบต่างๆ เช่น จีนสามารถลดดุลการคลังเชิงโครงสร้างลงได้มากถึงร้อยละ 2.6 ของ GDP ในปีพ.ศ. 2564 ทำให้สามารถวางแผนทางการคลังเพิ่มขึ้นร้อยละ 2.8 ในปีพ.ศ. 2565 เพื่อบรรลุเป้าหมายการเติบโตทางเศรษฐกิจที่ตั้งไว้ ตรงกันข้าม มองโกเลียซึ่งมีหนี้สาธารณะเกือบร้อยละ 80 ของ GDP และอัตราเงินเฟ้อประจำปีที่สูงกว่าร้อยละ 14 มีพื้นที่เพียงเล็กน้อยในการจะบรรเทาผลกระทบจากวิกฤตนี้ แต่ทุกประเทศในภูมิภาคนี้ล้วนต้องเผชิญกับความเสียหายทางเศรษฐกิจอย่างรุนแรงจากการเปิดกว้างทางการค้าและการเงิน หากสถานการณ์ของโลกเลวร้ายลงอย่างมาก การเติบโตของภูมิภาคนี้ในปีพ.ศ. 2565 อาจลดลงจากร้อยละ 5.4 ที่คาดการณ์ไว้ในการรายงานเมื่อตุลาคม 2564 เหลือร้อยละ 5 ในกรณีฐานปัจจุบัน และในกรณีต่ำจะเหลือเพียงร้อยละ 4

โอกาสใหม่ของการเติบโต: การค้า เทคโนโลยีดิจิทัล และการผลิตที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม

แรงจูงใจในการผลิตและการนำเข้าให้มีความหลากหลาย ซึ่งมีความชัดเจนแล้วเนื่องจากการหลีกเลี่ยงการพึ่งพาอาศัยกันหลังวิกฤตการแพร่ระบาดของโควิด-19 จะยิ่งเด่นชัดขึ้นอีกจากสงครามและการคว่ำบาตรในปัจจุบัน แรงจูงใจในการย้ายฐานการผลิตเริ่มชัดเจนขึ้นจากค่าแรงที่แท้จริงของจีนที่เพิ่มขึ้น สาเหตุจากการเติบโตทางเศรษฐกิจและการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างประชากร และ

ความตึงเครียดทางการค้าระหว่างจีนกับสหรัฐฯ ส่วนแบ่งของประเทศอื่นในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงและแปซิฟิกที่ไม่รวมจีน ในการนำเข้าสินค้าขั้นสุดท้ายของสหรัฐฯ เพิ่มขึ้นจากร้อยละ 10 ในช่วงต้นปีพ.ศ. 2561 เป็นร้อยละ 14 ในช่วงกลางปีพ.ศ. 2564 ก่อนจะเกิดการระบาดของสายพันธุ์เดลต้า ในขณะที่ ในช่วงเวลาเดียวกันส่วนแบ่งของจีนลดลงจากร้อยละ 33 เป็นร้อยละ 25 อย่างไรก็ตาม การเติบโตของระบบอัตโนมัติกำลังเปิดหน้าต่างโอกาสสำหรับประเทศอื่นๆ ในการเข้ามามีส่วนร่วมในห่วงโซ่มูลค่าโลก โดยมาเป็นผู้เชี่ยวชาญในงานที่ใช้แรงงานเข้มข้น โดยผลประโยชน์ที่แต่ละประเทศจะได้รับจากการกำหนดค่าห่วงโซ่มูลค่าใหม่นี้ ขึ้นอยู่กับต้นทุนการผลิตและการค้าของแต่ละประเทศ แต่ความได้เปรียบจากค่าแรงต่ำของประเทศที่กำลังพัฒนาในภูมิภาคนี้ถูกแลกด้วยผลิตภาพแรงงานที่ต่ำในระดับที่แตกต่างกัน

เทคโนโลยีเป็นตัวขับเคลื่อนหลักในการผลิต และผลกระทบจากโควิด-19 ได้เร่งการแพร่กระจายของเทคโนโลยีดิจิทัลให้เร็วยิ่งขึ้น ในกลุ่มประเทศเอเชียตะวันออกเฉียงและแปซิฟิกนั้น บริษัทชั้นนำมักจะนำเทคโนโลยีที่ดีกว่ามาใช้เร็วกว่าในอดีต แต่เทคโนโลยีเหล่านี้สามารถแพร่กระจายได้ช้ากว่ากับบริษัทอื่นๆ แม้ว่าผลกระทบจากโควิด-19 จะทำให้มาบรรจบกับการใช้เทคโนโลยีพื้นฐานที่ผู้บริโภคต้องใช้งาน เช่น พาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์ แต่ขณะเดียวกันก็มีการใช้เทคโนโลยีที่ซับซ้อนมากขึ้นเพื่อยกระดับประสิทธิภาพการทำงานด้วย เช่น การวิเคราะห์ข้อมูล

การแพร่กระจายของเทคโนโลยีที่เป็นผลมาจากวิกฤตการณ์การแพร่ระบาดของโควิด-19 นั้น ได้เปลี่ยนโครงสร้างของการค้าบริการด้วย ในขณะที่การท่องเที่ยวและการเดินทางหยุดชะงัก การค้าบริการที่เน้นข้อมูลเข้มข้นได้เติบโตขึ้น การลงทุนในการให้บริการแบบดิจิทัลที่ดำเนินการโดยธุรกิจและผู้บริโภคในช่วงที่เกิดการแพร่ระบาดนั้น ช่วยลดต้นทุนการค้าระหว่างประเทศได้อย่างชัดเจนเทียบกับธุรกรรมภายในประเทศ ผลที่ได้คือ โอกาสในการค้าบริการดิจิทัลเพิ่มขึ้น แม้ว่าการท่องเที่ยวและการเดินทางจะฟื้นตัวได้ช้าก็ตาม

ราคาน้ำมันเชื้อเพลิงฟอสซิลที่สูงอาจเพิ่มแรงจูงใจให้เปลี่ยนไปใช้พลังงานหมุนเวียน และการนำเทคโนโลยีการผลิตที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อมมาใช้จะช่วยให้ประเทศในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงและแปซิฟิกนั้น ลดการปล่อยคาร์บอนและรับมือกับความไม่มั่นคงด้านพลังงานรูปแบบใหม่ โดยไม่ต้องลดการบริโภคหรือการเติบโตที่ไม่สามารถยอมรับได้ แต่ก็ไม่ใช่ว่าการเปลี่ยนแปลงทั้งหมดในปัจจุบันจะสนับสนุนเทคโนโลยีที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม ราคาเชื้อเพลิงที่สูงอาจดึงดูดให้มีการลงทุนในการผลิตเชื้อเพลิงฟอสซิลเพิ่มขึ้น ขณะเดียวกัน สงครามในยูเครนก็ส่งผลให้ปัจจัยหลักในการผลิตผลิตภัณฑ์ที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม เช่น แพลตฟอร์มและนิเกิล นั้น ลดลง

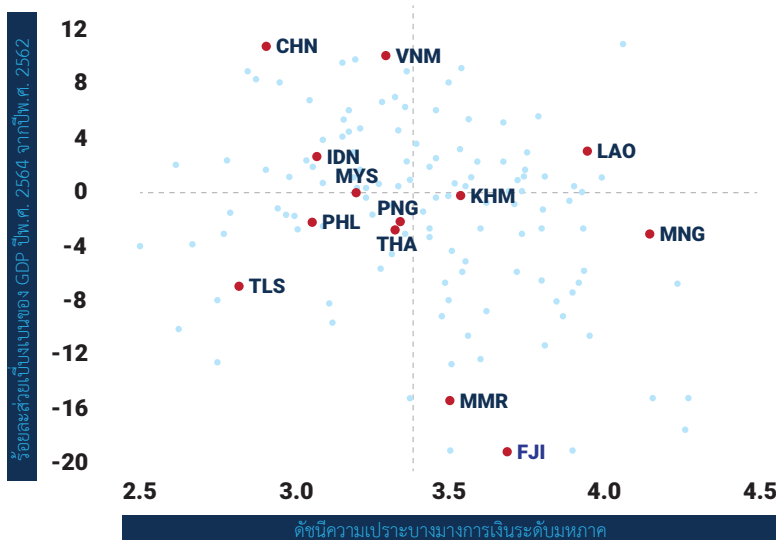
ต้องดำเนินการอย่างไร?

นโยบายการคลัง ประเทศในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงและแปซิฟิกต่างก็ประสบปัญหาในการหาทางออกระหว่างการสนับสนุนทางการคลังเพื่อการเยียวยา การฟื้นฟู และการเติบโตทางเศรษฐกิจ กับพื้นที่การคลังที่กำลังเหลือน้อยลง เช่น หนี้สาธารณะที่เพิ่มสูงขึ้นมากกว่า 10 จุดร้อยละของ GDP ในประเทศในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงและแปซิฟิกส่วนใหญ่และมากกว่าสามเท่าในพิจิ สิ่งเหล่านี้กำลังเพิ่มแรงกดดันในการใช้มาตรการรัดเข็มขัดทางการคลังแม้ว่าเศรษฐกิจจะยังฟื้นตัวได้ไม่สมบูรณ์ก็ตาม (ภาพ O.3) นอกจากนี้ มาตรการช่วยเหลือทางคลังที่ดำเนินการโดยหน่วยงาน เช่น รัฐบาลท้องถิ่นและรัฐวิสาหกิจ ก็มีความเสี่ยงที่จะบ่อนทำลายศักยภาพทางการเงินของหน่วยงานเหล่านั้น วิกฤตครั้งใหม่จะทำให้มีความชัดเจนในการแลกเปลี่ยน และลดการลงทุนในโครงสร้างพื้นฐานด้านการค้า พลังงาน และการแพร่กระจายเทคโนโลยี ซึ่งจำเป็นสำหรับการใช้ประโยชน์จากโอกาสใหม่ๆ ในการเติบโต ด้วยการยกระดับขีดความสามารถภายในประเทศและการเชื่อมต่อระหว่างประเทศ

สามมาตรการที่สามารถช่วยได้ ประการแรก การคุ้มครองทางสังคมที่มีประสิทธิภาพมากขึ้นจะทำให้มีพื้นที่ทางการคลังเหลือสำหรับเรื่องอื่นๆ ประเทศในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงและแปซิฟิกได้ช่วยปกป้องครัวเรือนจากผลกระทบด้านรายได้ที่เกิดจากการแพร่ระบาดของโควิด-19 ผ่านการให้ความคุ้มครองทางสังคมเพิ่มขึ้นแบบถ้วนหน้าและจากผลกระทบทางด้านราคาผ่านการผสมผสานระหว่างการควบคุมราคาสินค้าและการให้เงินอุดหนุน (หรือการลดภาษี) ซึ่งมาตรการทั้งสองประเภทนี้ อาจเป็นรูปแบบเดียวที่มีอยู่ของการให้ความช่วยเหลือที่ทำได้ในระยะสั้น แต่ก็ไม่มีประสิทธิภาพหรือความยั่งยืนทางการคลัง ดังนั้น เมื่อมีโครงสร้างพื้นฐานดิจิทัลที่พร้อมแล้ว การเยียวยาโดยตรงไปยังครัวเรือนที่ยากจนและธุรกิจที่ได้รับผลกระทบ จะสามารถให้ความช่วยเหลือได้โดยไม่มีบิดเบือนสัญญาณราคาหรือไปให้เงินอุดหนุนคนรวย เช่น การเยียวยาตามฐานทรัพย์สินจะช่วยลดอัตราความยากจนได้มากกว่า 2 จุดร้อยละ เมื่อเทียบกับการเยียวยาแบบถ้วนหน้าที่ใช้กันทั่วไปในประเทศที่มีรายได้ปานกลาง ประการที่สอง การใช้ทรัพยากรของรัฐร่วมกับการปฏิรูปนโยบายการลงทุนจะสามารถส่งเสริมการลงทุนภาคเอกชนในการสร้างโครงสร้างพื้นฐานสาธารณะให้มากขึ้น

สุดท้ายนี้ รัฐบาลควรหาทางออกในความต้องการใช้จ่ายภายใต้ข้อจำกัดด้านงบประมาณที่เข้มงวด โดยยึดมั่นที่จะ (a) ฟื้นฟูวินัยทางการคลังผ่านการใช้จ่ายการคลัง ดังเช่น อินโดนีเซียที่มีแผนจะดำเนินการในปีพ.ศ. 2566 และ (b) การปฏิรูปการคลังผ่านการตรากฎหมายเพื่อดำเนินการตามเงื่อนไขของมาตรการที่มีวัตถุประสงค์เพื่อการฟื้นฟู เช่น กฎหมายปฏิรูปภาษีใหม่ในอินโดนีเซียที่คาดว่าจะเพิ่มรายได้ร้อยละ 1.2 ของ GDP ในระยะกลาง

แผนภาพ O.3. สถานะของการฟื้นตัวและความเปราะบางทางการเงินระดับมหภาค

ที่มา: ประมาณการของเจ้าหน้าที่ธนาคารโลก
 หมายเหตุ: แกนตั้งแสดงระดับของ GDP รายไตรมาส/รายปีล่าสุด มูลค่าตามราคาคงที่เทียบกับปีพ.ศ. 2562 ดัชนีความเปราะบางทางการเงินระดับมหภาค ประกอบด้วย 4 มิติ: การเงินของรัฐบาล ความต้องการทางการเงินจากภายนอก สุขภาพของภาคการเงิน และความผันผวนของเศรษฐกิจมหภาค มาตรฐานส่วน 1-5 หมายถึงควินไทล์ (quintiles) เทียบกับกลุ่มตัวอย่างของประเทศตลาดเกิดใหม่และประเทศกำลังพัฒนา

นโยบายดูแลและป้องกันความเสี่ยงระดับมหภาค ประเทศในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงและแปซิฟิกต้องป้องกันความเสี่ยงจากความไม่มั่นคงทางการเงินเมื่อเผชิญกับการดำเนินนโยบายทางการเงินแบบหุดตัวในตลาดหลักๆ นโยบายการเงินต้องพร้อมรับมือกับแรงกดดันเงินเพื่อรูปแบบใหม่ แม้ว่าในปัจจุบันยังสามารถสนับสนุนการฟื้นตัวของประเทศส่วนใหญ่ในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงและแปซิฟิกต่อไปได้ เนื่องจากยังมีอัตราดอกเบี้ยแท้จริงที่ค่อนข้างสูงและอัตราเงินเฟ้อพื้นฐานค่อนข้างต่ำ แม้ว่าธนาคารในประเทศภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงและแปซิฟิกส่วนใหญ่จะมีเงินทุนเพียงพอและมีการรายงานสินเชื่อที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ในระดับต่ำ การวินิจฉัยเพื่อทดสอบความสามารถในการรับมือกับวิกฤตและความท้าทายในรูปแบบต่างๆ จะช่วยระบุช่องโหว่ที่อาจแฝงตัวอยู่เบื้องหลังการใช้มาตรการผ่อนปรนกฎระเบียบทางการเงิน นอกจากนี้ ขึ้นอยู่กับสถานการณ์ของประเทศต่างๆ ที่จะต้องทำให้มั่นใจว่าธนาคารที่มีการปล่อยสินเชื่อจำนวนมากนั้นมีเงินทุนที่เพียงพอ ดำเนินการป้องกันความเสี่ยงและขยายอายุหนี้เพื่อแก้ไขปัญหาคurrency mismatches) และความเสี่ยงจากการโรลโอเวอร์ (rollover) เสริมสภาพคล่องและวงเงินสินเชื่อเพื่อคาดการณ์ความต้องการทางการเงินจากภายนอกที่เพิ่มขึ้น ประเทศที่มีหนี้ต่างประเทศที่ไม่ยั่งยืน เช่น สปป.ลาวและประเทศในหมู่เกาะแปซิฟิกบางประเทศ ควรมีการพัฒนากรอบการแก้ปัญหาหนี้ระหว่างประเทศให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น

การค้า: นโยบายและโครงสร้างพื้นฐาน การปฏิรูปที่เกี่ยวข้องกับการค้าอย่างครอบคลุมจะช่วยให้ประเทศในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงและแปซิฟิกสามารถใช้ประโยชน์จากการเปลี่ยนแปลงในสมรภูมิการค้าโลก ประการแรก การเปิดเสรีและการอำนวยความสะดวกทางการค้าแทนการต่อต้านนโยบายการย้ายฐานการผลิตกลับต้นทางของต่างประเทศ อาจนำไปสู่การเพิ่มรายได้แท้จริงสุทธิมากถึงร้อยละ 3 นอกจากนี้ การชะลอการจำกัดการส่งออกทั่วโลก ขณะที่ต้องเผชิญกับวิกฤตราคาสินค้าโภคภัณฑ์จะสามารถหลีกเลี่ยงการสร้างเกลียวราคา (price spirals) และผลลัพธ์ในระดับโลกที่ยิ่งแย่ลงไปอีก ประการที่สอง การมองข้ามการค้าขายสินค้า การปฏิรูปข้อจำกัดที่ยังคงสูงอยู่ในด้านการค้า การขนส่ง การสื่อสาร และบริการทางธุรกิจอื่นๆ อาจช่วยลดต้นทุนการค้าและเพิ่มผลิตภาพทั่วทั้งระบบเศรษฐกิจ ประการที่สาม การดำเนินการตามมาตรการเพื่ออำนวยความสะดวกในการเคลื่อนย้ายแรงงานในประเทศ เช่น การให้ความช่วยเหลือในการฝึกอบรมใหม่และหาตำแหน่งงาน จะช่วยให้ทรัพยากรบุคคลสามารถย้ายไปยังส่วนที่มีความได้เปรียบเชิงเปรียบเทียบ อีกทั้งยังช่วยเพิ่มผลิตภาพและรายได้อีกด้วย ประการสุดท้าย การมีส่วนร่วมในข้อตกลงการค้าที่ลึก

ซึ่งสามารถกระตุ้นการปฏิรูปในประเทศและช่วยให้สามารถเข้าถึงตลาดต่างประเทศได้อย่างมั่นคง เช่น การที่จีนเข้าร่วมความตกลงหุ้นส่วนทางเศรษฐกิจภาคพื้นแปซิฟิก (Comprehensive and Progressive Agreement of Trans-Pacific Partnership – CPTPP) คาดว่าจะเพิ่มรายได้ของโลกได้ถึงสี่เท่า เป็นประมาณ 630 พันล้านเหรียญดอลลาร์สหรัฐฯ เทียบกับผลตอบแทนในปัจจุบันที่ประมาณ 150 พันล้านเหรียญดอลลาร์สหรัฐฯ โดยข้อตกลงที่ลึกซึ้งอาจไม่ใช่แค่เพียงการเปิดเสรีทางการค้าเท่านั้น แต่ยังรวมถึงความร่วมมือทางด้านกฎระเบียบและการประสานงานด้านโครงสร้างพื้นฐานที่ส่งเสริมการรวมกลุ่มทางเศรษฐกิจที่ลึกซึ้งยิ่งขึ้น

การแพร่กระจายทางเทคโนโลยี: นโยบายและโครงสร้างพื้นฐาน การแพร่กระจายอย่างรวดเร็วของเทคโนโลยีในช่วงหลังโควิด-19 สามารถช่วยเพิ่มผลผลิตได้ แต่การใช้ประโยชน์จากเทคโนโลยีจะต้องมีการปฏิรูปนโยบายและการให้ความช่วยเหลือ ประการแรก ยกกระตือรือร้นการแข่งขันโดยการจัดอุปสรรคในการเข้าประกอบกิจการและการเลิกกิจการของบริษัททั้งในประเทศและต่างประเทศ ตลอดจนการปฏิรูปสภาพแวดล้อมทางธุรกิจ จะช่วยสร้างแรงจูงใจในการนำเทคโนโลยีไปใช้และเผยแพร่ ประการที่สอง มาตรการเพื่อยกระดับทักษะด้านการจัดการและด้านเทคนิคที่เกี่ยวข้องตลอดจนการเข้าถึงแหล่งเงินที่จำเป็น จะช่วยให้บริษัทต่างๆ สามารถนำเทคโนโลยีที่ส่งเสริมประสิทธิภาพการทำงานมาใช้ในธุรกิจของตนได้ ประการที่สาม ในขณะที่โครงสร้างพื้นฐานด้านดิจิทัลสำหรับเทคโนโลยีพื้นฐานพร้อมใช้งาน การเข้าถึงบรอดแบนด์อินเทอร์เน็ตซึ่งเป็นที่แพร่หลาย เช่น จังหวัดทางภาคตะวันออกของจีนนั้น จำเป็นต้องขยายให้ทั่วถึงยิ่งขึ้นในประเทศต่างๆ เช่น อินโดนีเซียและฟิลิปปินส์เพื่ออำนวยความสะดวกในการใช้เทคโนโลยีขั้นสูง ประการสุดท้าย การขจัดความบิดเบือนภายในประเทศ เช่น การอุดหนุนเชื้อเพลิงฟอสซิลและข้อกำหนดเกี่ยวกับการใช้วัตถุดิบภายในประเทศ อาจช่วยสนับสนุนให้มีการนำเทคโนโลยีที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อมมาใช้

ตาราง O.1. ประมาณการการเติบโตของ GDP

	ตุลาคม 2564 ประมาณการ 2565	เมษายน 2565 กรณีฐาน กรณีต่ำ	
เอเชียตะวันออกเฉียงและแปซิฟิก	5.4	5.0	4.0
เอเชียตะวันออกเฉียงและแปซิฟิก(ไม่รวมจีน)	5.2	4.8	4.2
อาเซียน-5	5.2	4.9	4.3
กลุ่มประเทศหมู่เกาะแปซิฟิก	5.4	2.9	
จีน	5.4	5.0	4.0
อินโดนีเซีย	5.2	5.1	4.6
มาเลเซีย	5.8	5.5	4.8
ฟิลิปปินส์	5.8	5.7	4.9
ไทย	3.6	2.9	2.6
เวียดนาม	6.5	5.3	4.0
กัมพูชา	4.5	4.5	3.8
สปป.ลาว	4.5	3.8	3.3
มองโกเลีย	5.2	2.5	0.7
เมียนมาร์		1.0	
ปาปัวนิวกินี	4.0	4.0	3.0
ติมอร์-เลสเต	3.7	2.4	
ปาเลา	12.0	7.2	
ฟิจิ	7.8	6.3	
หมู่เกาะโซโลมอน	4.5	-2.9	
ตูวาลู	3.5	3.5	
หมู่เกาะมาร์แชลล์	3.5	3.0	
วานูวาตู	3.0	2.0	
คิริบาส	2.6	1.8	
ตองกา	2.6	-1.6	
ซามัว	1.5	-0.3	
ไมโครนีเชีย	1.0	0.4	
นาอูรู	0.9	0.9	

ที่มา: ธนาคารโลก; ประมาณการของเจ้าหน้าที่ธนาคารโลก
หมายเหตุ: ร้อยละการเติบโตของ GDP ที่ราคาตลาด ตัวเลขปีพ.ศ. 2565 - 2567 แสดงถึงกรรการการณ์ ตัวเลขปีพ.ศ. 2564 ของประเทศหมู่เกาะขนาดเล็กเป็นการประมาณการการเติบโตของ GDP อาเซียน-5 ประกอบด้วย อินโดนีเซีย ไทย ฟิลิปปินส์ มาเลเซีย และเวียดนาม ตัวเลขของติมอร์-เลสเตเป็นตัวแทนของ GDP ที่ไม่นำมาใช้ สำหรับประเทศต่อไปนี้ ตัวเลขจะสอดคล้องกับปีงบประมาณ: ไมโครนีเชีย ปาเลา และหมู่เกาะมาร์แชลล์ (1 ตุลาคม - 30 กันยายน); นาอูรู ซามัว และตองกา (1 กรกฎาคม - 30 มิถุนายน) อัตราการเติบโตของเมียนมาร์เป็นปีงบประมาณตั้งแต่เดือนตุลาคมถึงกันยายน เนื่องจากข้อมูลความถี่สูงไม่เพียงพอ จึงไม่ได้จัดทำประมาณการการณณ์ค่าสำหรับประเทศเมียนมาร์ ติมอร์-เลสเต และประเทศหมู่เกาะแปซิฟิกได้

ตาราง O.2. การเติบโต วิกฤตโรคระบาด การเปิดกว้างทางการค้าและการเงิน พื้นที่ว่างสำหรับนโยบายการคลังและการเงิน

ประเทศ	ประมาณการการเติบโตของ GDP	โควิด -19		ความพึ่งพิงสินค้าโภคภัณฑ์		การเปิดกว้างทางการค้าและการเงิน		พื้นที่นโยบายเศรษฐกิจมหภาค	
		จำนวนผู้ติดเชื้อโควิด-19 ต่อล้านคน	ดัชนีความเข้มงวด	การส่งออกพลังงานสุทธิ (% ของ GDP, 2558-62)	การส่งออกพลังงานสุทธิ (ดัชนี) (% ของ GDP, 2558-62)	การส่งออกสินค้าและบริการรวม (% ของ GDP, 2558-62)	ความต้องการแหล่งเงินต่างประเทศ (% of GDP, 2565 ประมาณการ)	หนี้สาธารณะ (% ของ GDP, 2564)	อัตราเงินเฟ้อ CPI (ก.พ. 2565 หรือล่าสุด)
จีน	5.0	1	64	-1.4	0.0	20	6	45	0.8
อินโดนีเซีย	5.1	67	61	1.4	-0.3	19	9	41	2.1
มาเลเซีย	5.5	818	54	3.6	-0.4	78	29	63	2.2
ฟิลิปปินส์	5.7	5	78	-3.1	-0.6	30	8	55	3.0
ไทย	2.9	346	48	-3.5	0.9	66	11	58	5.3
เวียดนาม	5.3	2267	65	-2.9	0.0	99	5	45	1.4
กัมพูชา	4.5	13	23	-9.6	1.3	72	36	35	3.7
สปป.ลาว	3.8	84	82	-4.7	0.2	34	20	78	7.3
มองโกเลีย	2.5	124	12	10	-0.3	57	43	80	14.3
เมียนมาร์	1.0	18	71	2.4	0.7	29	3	57	9.9
ปาปัวนิวกินี	4.0	1	51	14.7	-0.8	42	-9	52	5.7
ติมอร์-เลสเต	2.4	4	36	0.8	-1.4	7	18	25	5.4
ฟิจิ	6.3	20	65	-5.6	-1.1	45	14	86	2.7
คิริบาส	1.8	55	76	-7.7	-2.8	11		21	3.0
หมู่เกาะมาร์แชลล์	3.0	0			-1.0	29		14	
ไมโครนีเชีย	0.4	0		-9.2	-1.1	30		15	2.5
นาอูรู	0.9	0		-26.2	-0.1	32		28	2.0
ปาเลา	7.2	463		-4.7	-0.3	54			3.0
ซามัว	-0.3	60		-4.6	-0.3	35	10	50	8.5
หมู่เกาะโซโลมอน	-2.9	204	87	-3.7	-1.9	40	21	21	3.3
ตองกา	-1.6	1460	87	-6.7	0.0	20	12	46	6.0
ตูวาลู	3.5	0		-22.1	-0.7	20		6	2.8
วานูวาตู	2.0	159	41	-4.1	-0.6	44	14	28	4.5

ที่มา: UN Comtrade; Fitch Solutions; Haver Analytics; International Monetary Fund; Oxford Covid-19 Government Response Tracker (OxCGRT); WHO Coronavirus (COVID-19) Dashboard; World Development Indicators; ธนาคารโลก
หมายเหตุ: ดัชนีความเข้มงวดหมายถึงมาตรการของรัฐบาลที่เกี่ยวข้องกับโควิด-19 โดยปรับมาตรฐานจาก 0 เป็น 100 (100 = เข้มงวดที่สุด) สำหรับประเทศที่ไม่มีข้อมูลในเดือนมีนาคม 2565 จะใช้ข้อมูลเดือนกุมภาพันธ์ 2565 การส่งออกพลังงานสุทธิรวมถึงแร่เชื้อเพลิง น้ำมันและก๊าซ ทุกด้วยพลังงานไฟฟ้า การส่งออกอาหารสุทธิ (ดัชนี) รวมถึงซีเรียและธัญพืช (HS code 10) อัตราเงินเฟ้อ CPI ของคิริบาส ไมโครนีเชีย นาอูรู ปาเลา ซามัว หมู่เกาะโซโลมอน ตองกา ตูวาลู และวานูวาตู แสดงประมาณการเมื่อสิ้นสุดปีพ.ศ. 2564 ระดับต่างๆ แสดงถึงควินไทล์ (quintiles) เทียบกับกลุ่มประเทศเศรษฐกิจใหม่และประเทศกำลังพัฒนา โดยสีแดงหมายถึงการเปิดรับความเสี่ยงมากที่สุดและสีเขียวคือน้อยที่สุด หนี้สาธารณะของประเทศหมู่เกาะขนาดเล็กนั้นไม่ได้มีการให้ระดับสี เนื่องจากมีความสามารถในการรับภาระหนี้ต่ำกว่ากลุ่มประเทศเศรษฐกิจใหม่และประเทศกำลังพัฒนาที่มีขนาดใหญ่กว่า

รายงานธนาคารโลกอัปเดตเศรษฐกิจ ของภูมิภาคเอเชียตะวันออกและแปซิฟิก เมษายน 2565